

на нивата света | невидимия кълнъ на
въчността — той чуваше какъ расте изъ тъ-
митъ. . . | И стана той жетваръ на въчността,
зналъ златнитъ кръстци на времената.“
А ритмичното разнообразие — различната дъл-
жина на стиховетъ (отъ 4 до 11 срички), стро-
фичната разпредѣла (двустигни, четиристигни,
секстигни и октави) и относителното мелодично
богатство (вижъ особено пѣсенъта за смъртъта
и пѣсенъта на втория полухоръ), правятъ „Хим-
нитъ“ сжщинска симфония.

Мжчно можемъ да отдѣлимъ отъ тѣзи
пѣсни одитъ и елѣгитъ за героитъ отъ нашето
минало. („Самоубиецъ“, „Бачо Киро“, „Сто двадѣ-
сетъ“, „Миналитъ“, „На Шипка“, „Херои“). Защото
патриотичниятъ възторгъ тукъ е благоговейно
религиозно чувство: борцитъ за свобода се из-
дигатъ до легендарни герои, озарени съ ним-
бата на светии:

Изпълниха своя свещени заветъ
и вѣра и клетва изпълниха тѣ . . .

Свещени тоя кжтъ,
където легнаха хероитъ да спятъ
сънь въченъ — за животъ на своята земя родна
принесли жертвенъ даръ — кръвъта си благородна.

Въ тѣхния героизъмъ има високъ нрав-
ственъ и философски патосъ, най-добре разкритъ
въ „Сто двадѣсетъ души“ и „Самоубиецъ“. Въ
другитъ се чувствува тежкиятъ апаратъ на
мислителя („На Шипка“) и публицистичниятъ
тонъ на изобличителя („Бачо Киро“).